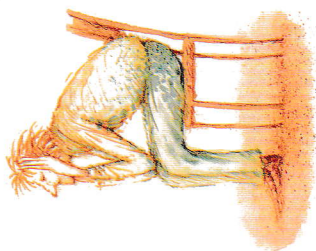

a paní doktorka se dívala a sestřička z ní taky nemohla spustit oči, jen Babetka se nedívala. Babetka malou papírovou holubičku neviděla.

Paní doktorka napsala nesrozumitelný doktorský lísteček a poslala maminku s lístečkem a s Babetou do nemocnice na důkladné oční vyšetření. Ukázalo, že Babetka nic, docela nic nevidí. Sotva to maminka uslyšela, vytáhla kapesník a dala se do smrkání.

Smrkala dlouho, hlasitě a slane. Když už byl kapesník skrznastrz mokrý, zastrčila ho do kapsy a zeptala se: –Proč jí tedy ty oči nedáte do pořádku?

–Protože jsou ještě moc malé, odpověděl pan doktor. –Musíme počkat, až trochu povyrosteou.

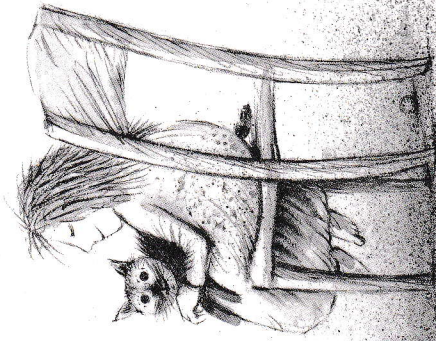

–A pak jí je správně, vidíte? ujišťovala se maminka. Ráda slyšela krátké a jasné odpovědi.
–Pak se o to pokusíme, přikývl doktor. –Ale jestli se to povede, vám nemůžu slíbit.
A tak šla maminka s Babetou domů a byla smutná... a tatínek byl taky smutný...
i dědeček s babičkou...
a babička s dědečkem...
a sousedé a susedky, zkrátka všichni, kdo Babetu znali, byli smutní a litovali ji, že nevidí.“
„Ale to nebyla pravda, vidí?“ chytí Babetina tatínka kolem krku.

„Nebyla,“ potřese hlavou tatínek.

„Protože já jsem viděla!“

„Skutečně, Babetina viděla,“ pokračuje tatínek. „Viděla po svém. Docela jinak než ostatní lidé. Když se jí

například na klíně uvelebila pekařova kočka Fanda a začala příst nebo olizovala Babetě ruku, věděla Babetina přesně, jak Fanda vypadá.
Zrovna tak dobře viděla maminku, která se každý večer skláněla nad její postelí, aby jí dala pusku. Byla krásná. Voněla holičským krémem...“

„A vlasy měla jako trávu v babiččině zahradě,“ dodá Babetina. „Vždycky mě s nimi šimrala na tváři!“

„Později, když byla Babetina větší, roznášela někdy s tatínkem poštu,“ vypráví tatínek dál.

„Sama jsem házela dopisy do schránek!“ skočí mu do řeči Babetina. „A půjčovals mně čepici!“

„Ano, byl to zdatný pár listonošů,“ vzpomíná tatínek.

„A rychlý. Pokaždé, když Babetina otevřela schránku a hodila do ní dopis, bleskurychle ucukla rukou, aby jí nekousl drak. V každé schránce seděl totiž jeden a všichni hladově koukali, olizovali se a čekali na svůj přídel dopisové potravy. Když ten den žádná nepřišla, vyběhli na ulici a tatínek s Babetou museli ho rempádem ujíždět pryč, aby je draci nesežrali!“

Jednou v létě, když si Babetina hrála v babiččině zahradě, uslyšela u ucha podivné chichotání. –Pozor, voska! zvolala babička. – Nehýbej se, ať tě nekousne! Když jí nic neuděláš, ona zase odletí. Voska se babiččiným slovům pobaveně zasmála a vzápětí Babetina ucítila ostrou bolest v rameni. Vykřikla a vtom už vosku taky uviděla. Její otevřenou tlamu. Příšerné zuby. Rozepjatá křídla. Bezpochyby to bylo jedno z největších a nejnebezpečnějších zvířat, jaká po světě létala.